

50—56) er stillet Forslag om Oprettelse af et Socialstyre. Dettets Opgave skulde for det første være at være raadgivende for Ministeriet i Spørgsmaal om den offentlige Forsorg og vejledende for de sociale Udvalg ved Lovens praktiske Gennemførelse, og Socialstyret vilde saaledes blive et Mellemlid mellem den lokale Administration og Centraladministrationen. Og dernæst skulde Socialstyret have en selvstændig Tilsynsmyndighed med Forsorgens praktiske Gennemførelse, navnlig med Hensyn til Forsørgelsesanstalter og lign. Regeringen ser med Sympati paa Forslaget om Oprettelsen af et Socialstyre, der har sit Sidestykke i en Række af de i social Henseende mest fremskredne Lande, og anser et saadant Styre for et systematisk set meget ønskeligt Led i hele den forsørgelsesmæssige Administration. Man har imidlertid af økonomiske Grunde ment at burde give Afkald paa Oprettelsen af et saadant nyt Statsorgan og har derfor ikke optaget Bestemmelser herom i nærværende Lovforslag, tiltrods for, at det ogsaa fra andre Sider under Forarbejderne til Lovforslaget er gjort gældende, at Oprettelsen af et saadant Socialstyre vilde være meget ønskeligt, jfr. det raadgivende Udvalgs Bemærkninger Sp. 3183.

3. Kritikken imod Forsørgelsesvæsenets Administration kan imidlertid ikke blot rettes imod dennes Organisation, men ogsaa imod de Regler, man skal gaa frem efter ved Udfindelsen af, hvilken Kommune der skal bære Udgifterne ved den enkelte trængendes Forsørgelse. Princippet i Fattigloven er det, at enhver forsørgelsesberettiget trængende saavidt muligt har en *Forsørgelseskommune*, der som saadan udreder $\frac{3}{4}$ af Udgifterne til den Hjælp, der ydes vedkommende Trængende (og, hvis den tillige er Opholdskommune, hele Udgiften), og til hvilken den trængende, hvis han er under vedvarende Forsørgelse, kan hjemsendes.

Denne Regel: at knytte Forsørgelsesretten til en bestemt Kommune har sin historiske Begrundelse. Det tidligere stærkt overhaandtagende Tiggeri og Vagabondering, som under de urolige Forhold efter Reformationen og i Trediveaarskrigens Periode blev en ren Landeplage, førte til Bestræbelser i Retning af at stavnsbinde de trængende og til Paalæg overfor den Kommune, der var deres naturlige Tilknyningssted, hvilket jo særlig gjaldt for Invaliderne, de gamle, kronisk syge og lign.

Og den samme Bestræbelse for at knytte Forsorgen til en bestemt Kommune maatte ogsaa, for saa vidt den øvrige Del

af Befolkningen angik, være naturlig i ældre Tid, hvor hverken Erhvervs- eller Trafikforholdene begunstigede Flytning, og hvor derfor den almindelige Befolkning normalt vilde føle sig knyttet til et bestemt Hjemsted.

Dette Princip, at Fødekommunen bestemmer Forsørgelsesstedet, Hjemstedsprincippet, krydsedes dog som Følge af Industrialismens Gennembrud og Transportmidlernes Forbedring af et andet, »det økonomiske Æquivalents Princip«, der lægger Forsørgelsespligten over paa den Kommune, der en vis Tid har haft den formodede Fordel af paagældendes Arbejde og Forbrug, og man er da efterhaanden naaet til en Kombination af disse Principper.

For Personer under 18 Aar (og for gifte Kvinder) volder Udfindelsen af Forsørgelseskommunen forsaavidt ingen Vanskeligheder, idet de som Bipersoner er forsørgelsesberettiget i Hovedpersonens (Forsørgerens) Forsørgelseskommune. Naar de bliver 18 Aar, faar de Forsørgelsesret i den Kommune, i hvilken Forældrene paa den Tid, da Barnet fødtes (for Børn udenfor Ægteskab, i hvilken Moderen paa 10 Maanedersdagen før Nedkomsten), havde et til Erhvervelse af Forsørgelsesret egnet Ophold, og, hvis saadant Ophold ikke kan udfindes, i den Kommune, hvori Forældrene (Barnemoderen) til samme Tid var forsørgelsesberettiget. Denne Fødekommune bevarer vedkommende, indtil han vinder Forsørgelsesret i en anden Kommune ved 5 Aars uafbrudt fast Ophold, uden i samme Tid at have nydt Fattighjælp, jfr. dog straks nedenfor om hvilende Erhvervelse af Forsørgelsesret.

Udfindelsen af Forsørgelseskommune efter den anførte Regel volder uforholdsmæssig store Vanskeligheder. For det første gælder det om straks ved Barnets Fødsel at faa Fødekommunen fastslaaet, uanset at Spørgsmaalet først har Betydning fra det fyldte 18. Aar at regne, idet Reglen er den, at — forsaavidt der ikke har fundet Notering Sted i Kirkebogen om Barnets legale Fødekommune — den Kommune, i hvilken Barnet er født, betragtes som legal Fødekommune, indtil andet bevises. Som Følge heraf bør der i alle Tvivlstilfælde finde Undersøgelse og Afgørelse af Tvivlen Sted, selv om maaske vedkommende aldrig falder Fattigvæsenet til Byrde, saaledes at Arbejdet forsaavidt har været spildt. Dernæst er selve Udfindelsen forbundet med Vanskeligheder, der ofte ikke staar i noget-somhelst Forhold til den Betydning, Udfindelsen har. Det, der navnlig volder Vanskeligheder, er Spørgsmaalet om, hvor-